

ЧИЧО СТОИМЕНЪ.

Намѣтало черно покриваше нашия домъ. Скрѣбътѣ бушуваше въ душитѣ. Очитѣ обгорѣли, лицата изсѣхнали, устнитѣ попукани. Ние всички се давѣхме въ нѣкаква дълбока мѣтна вода.

Баба все по-често зе да мисли за чичо Стоимена. Като съзерцаваше неговото лице, мѣката ѝ по тета олекваше, за да я обхване по-сетне съ нова сила. Невидима рѣжа ножъ забиваше въ сърцето ѝ и го вадѣше, за да го забие отново. Това ставаше безспирно.

Ненадейно изплува въ съзнанието ѝ мисълъ, — защо Стоименъ отдавна не ѝ се е обадилъ? Дали и съ него не се е случило нѣщо? Тая мисълъ като отровенъ трънъ зе да я бодѣ и мѣчи. Раната ѝ отъ тета постепенно загорѣ, покри се съ дебелъ струпей, макаръ подъ него да тлѣеше огънь.

Единъ день дрипавъ кюмурджия дойде дома. Лицето му бѣше и мръсно и грозно. Очитѣ му мъждукаха като изъ две тъмни пещери. Той проговори. Сякашъ заскрѣца ненамазана кола. Но отъ тоя грозенъ гласъ се отрони безкрайно сладка вѣстъ: чичо Стоименъ пратилъ много здраве. Той моли баба и всички въ кѣщи да не се грижатъ за него: здравъ и живъ е. И той скърби за тета. Научилъ се за нейната смъртъ на време. Срещу Божията воля никой не може да върви.

Слънчице огрѣ въ душитѣ ни и ги стопли. Предъ нашитѣ взори се мѣрна ангелъ, утѣха ни донесе. Слава Богу. Нашитѣ не знаеха, каква честь на кюмурджията да сторятъ. Всички седнахме и ядохме съ него. Усмивки се явиха по лицата. Баба го изпрати следъ това чакъ до портата и му порѣча да каже на чича, много да се пази, да не идва въ града, че го търсятъ подъ дърво и камѣкъ.

Силно подозрение бѣше легнало надъ нашата кѣща. И день и нощъ едно голѣмо невидимо око се зазираше у